

חק לישראל – פרשת במדבר יום ה'

תורה – במדבר פרק ד'

(מב) ופקודי משפחת בני מררי למשפחתם לבית אבתם: (מב) ופקודי משפחת בני מררי למשפחתם לבית אבתם: (מב) ומניני זרעית בני מררי לזרעייתיהו לבית אבהתיהו:
 (מג) מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבדה באהל מועד: (מג) מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבדה באהל מועד: (מג) מבר תלתין שניו ולעלא ועד בר חמסין שניו כל דאתי לחילא לפולחנא במשבו זמנא:
 (מד) ויהיו פקדיהם למשפחתם שלשת אלפים ומאתים: (מד) ויהיו פקדיהם למשפחתם שלשת אלפים ומאתים: (מד) והווי מניניהו לזרעייתיהו תלתא אלפין ומאתן:
 (מה) אלה פקודי משפחת בני מררי אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה ביד משה: (מה) אלה פקודי משפחת בני מררי אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה ביד משה: (מה) אליו מניני זרעית בני מררי די מנא משה ואהרן על מימרא דין בידא דמשה:
 (מו) כל הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל את הלויים למשפחתם ולבית אבתם: (מו) כל הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל את הלויים למשפחתם ולבית אבתם: (מו) כל מניניא די מנא משה ואהרן וברכבי ישראל ית לואי לזרעייתיהו ולבית אבהתיהו:

נביא – שופטים פרק יג' כג' כה' פרק ג' א'–ב'

(כג) ותאמר לו אשתו לו חפץ יהוה להמיתנו לא לקח מידנו עלה ומנחה ולא הדראנו את כל אלה וכעת לא השמיענו כזאת: (כג) ואמרת ליה אתתיה אלו רעוא קדם יי דנמות לא קביל מננא עלתא ומנחתא ולא אחזיננא ית כל אליו וכעידן פון לא אשמעיננא כהדא:
 (כד) ותלד האשה בן ותקרא את שמו שמשון ויגדל הנער ויברכהו יהוה: (כד) וילדת אתתא בר וקרת ית שמיה שמשון ורבא רביא וברכיה יי:
 (כה) ותחל רוח יהוה לפעמו במחנה דן בין צרעה ובין אשתאל: (כה) ושריאת רוח גבורא מן קדם יי לתקפותיה כמשרית דן בין צרעה ובין אשתאל:
 יד (ס) ויגדל שמשון תמנתה וירא אשה בתמנתה מפנות פלשתים: (ס) ונחת שמשון לתמנת וחזא אתתא בתמנת מבנת פלשתאי:
 (ב) ויעל ויגד לאביו ולאמו ויאמר אשה ראיתי בתמנתה מפנות פלשתים ועתה קחו אותה לי לאשה: (ב) וסליק וחוי לאבוהי ולאמיה ואמר אתתא חזיתי בתמנת מבנת פלשתאי וכען סבו יתה לי לאתו:

רס"י

(כג) וכעת – הזאת. לא השמיענו כזאת – לא למות:
 היה משמיענו צקורה זו אם לחויים אנו (כה) לפעמו – לזא צקרבו לפעמים:

חק לישראל – פרשת במדבר יום ה'

כתובים – משלי פרק לא' כב'–כו'

- (כב) מְרַבֵּדִים עֲשֵׂתָהּ לָהּ שֵׁשׁ וְאַרְגָּמֹן לְבוּשָׁהּ: (כב) תשויתא עבדת לה בוצא וארגונא לבושה:
 (כג) נֹדַע בְּשַׁעְרִים בַּעֲלָהּ בְּשִׁבְתּוֹ עִם זִקְנֵי אֶרֶץ: (כג) ידיע הוה בינת מדינתא בעלה כד יתיב הוא עם סבי ארעא:
 (כד) סֶדִין עֲשֵׂתָהּ וְתִמְכֹר וְחָגוֹר נָתַנָּה לְפָנַי: (כד) פתגא עבדת זובנת וזונארא יהבית לכנענאה:
 (כה) עוֹז וְהָדָר לְבוּשָׁהּ וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן: (כה) עושנא והדרא לבושה וגחכא ביומא אחריתא:
 (כו) פִּיהָ פִּתְחָהּ בְּחִכְמָהּ וְתוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָהּ: (כו) פומה פתחת בחכמתא ונימוסא דחסדא על לישנא:

רס"י

- (כז) מַרְבָּדִים רַבְדִּים – מלעות נאות למטה כמו מרבים רבתי (משלי ז):
 (כח) לְיוֹם אַחֲרוֹן – זיוס מותה נפטרת צס טוב. ותשחק – כל ימיה על יום מיתתה שיהא נכבד צס טוב:
 (כג) נֹדַע בְּשַׁעְרִים בַּעֲלָהּ – ניכר הוא בין חזיריו מפני מלבושיו שהם נאים:

משנה – חולין פרק ח'

- (א) כָּל הַבָּשָׂר אֲסוּר לְבִשָּׁל בְּחֶלֶב, חוּץ מִבָּשָׂר דְּגִים וְחִגְבִּים. וְאֲסוּר לְהַעֲלוֹתוֹ עִם הַגְּבִינָה עַל הַשֶּׁלֶחַן, חוּץ מִבָּשָׂר דְּגִים וְחִגְבִּים. הַנּוֹדֵר מִן הַבָּשָׂר, מִתֵּר בְּבָשָׂר דְּגִים וְחִגְבִּים. הָעוֹף עוֹלָה עִם הַגְּבִינָה עַל הַשֶּׁלֶחַן וְאִינוּ נֹאכְלִים, דְּבָרֵי בֵּית שְׁמַאי. וּבֵּית הַלֵּל אֹמְרִים, לֹא עוֹלָה וְלֹא נֹאכְלִים. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, זֶה מִקְלֵי בֵּית שְׁמַאי וּמְחַמְרֵי בֵּית הַלֵּל. בְּאִיזָה שֶׁלֶחַן אָמְרוּ, בְּשֶׁלֶחַן שְׂאוּכָל עָלָיו. אָבֵל בְּשֶׁלֶחַן שְׂסוּדֵר עָלָיו אֵת הַתְּבַשִּׁיל, נוֹתֵן זֶה בְּעַד זֶה וְאִינוּ חוֹשְׁשִׁים:
 רע"ב – (א) כל הבשר אסור לבשל בחלב – ולא נאכל – ואין להקשות בית הלל היינו תנא קמא דאמר לעיל ואסור להעלותו עם הגבינה על השלחן, דיך לומר דהכי קאמר, דבר זה מחלוקת בית שמאי ובית הלל. ואין זה סתם ואחר כך מחלוקת, דבית שמאי במקום בית הלל אינה משנה: אמר ר' יוסי כו' – הא קמשמע לן דתנא קמא ר' יוסי הוא, ומפני ששכח ולא הזכיר שמו בתחלה, הזכיר שמו בסוף, והרי הוא כאילו אמר, האי דהעוף עולה ואינו נאכל דברי בית שמאי, ובית הלל אומרים לא עולה ולא נאכל ר' יוסי אמרה, שר' יוסי אומר זו מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל: בשלחן שאוכל עליו

חק לישראל – פרשת במדבר יום ה'

– לחיידי למשמשי ביה ילא אחי לאתנוחי זה על גב זה:

(ב) צוֹרֵר אָדָם בְּשֵׁר וּגְבִינָה בְּמִטְפַּחַת אַחַת, וּבִלְבָד שְׂלֵא יִהוּ נוֹגְעִין זֶה בְּזֶה. רָבֵן שְׁמֵעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, שְׁנֵי אַכְסֵנְאִין אוֹבְלִין עַל שְׁלַחַן אֶחָד, זֶה בְּשֵׁר זֶה גְבִינָה, וְאִין חוֹשְׁשִׁין:

רע"ב – (3) ובלבד שלא יהיו נוגעים זה בזה – דאי נגע, אע"ג לזון בלזון הוא, בעי הדחה: שני אכסנאין אוכלים על שלחן אחד

(ג) טַפַּת חֶלֶב שֶׁנִּפְלְהָ עַל הַחֲתִיכָה, אִם יֵשׁ בָּהּ בְּנוֹתָן טַעַם בְּאוֹתָהּ חֲתִיכָה, אָסוּר. נִעַר אֶת הַקְּדֵרָה, אִם יֵשׁ בָּהּ בְּנוֹתָן טַעַם בְּאוֹתָהּ קְדֵרָה, אָסוּר. הַכֶּחָל, קוֹרְעוֹ וּמוֹצִיא אֶת חֶלְבוֹ. לֹא קָרְעוּ, אִינוּ עוֹבְרִים עָלָיו. הַלֵּב, קוֹרְעוֹ וּמוֹצִיא אֶת דָּמוֹ. לֹא קָרְעוּ, אִינוּ עוֹבְרִים עָלָיו. הַמַּעֲלָה אֶת הָעוֹף עִם הַגְּבִינָה עַל הַשְּׁלַחַן, אִינוּ עוֹבְרִים בְּלֹא תַעֲשֶׂה:

רע"ב – (ג) טיפת חלב שנפלה – בתוך הקדירה על אחת מן החתיכות שכולה חוץ לרוטב, ולא הגיס את הקדירה ולא כסה אותה, הרי לא נחלק טעם הטפה ללא לאותה חתיכה בלבד: אם יש בה בנותן טעם באותה חתיכה – כלומר, אם אין באותה חתיכה לבדה ששים לבטל הטיפה, מיד נאסרה החתיכה. ואסרת חזרותיה ונריך ששים כנגד כל החתיכה: ניער את הקדירה – שהגיס בה מיד קודם שקבלה החתיכה טעם מן הטיפה, דהשתא נתערבה הטיפה בכולן: אם יש בנותן טעם באותה קדירה – כלומר אין כח בטפה לאסור כולן אלא אם כן יש בה טעם ליתן בכל הקדירה: הכחל – 77 הבהמה: קורעו ומוציא את חלבו – קורעו שתי וערב וטחו בכותל. ומותר אחר כך לבטלו עם בשר בקדירה: לא קרעו אינו עובר

(ד) בְּשֵׁר בְּהֵמָה טְהוֹרָה בְּחֵלֶב בְּהֵמָה טְהוֹרָה, אָסוּר לְבַשֵּׁל וְאָסוּר בְּהִנָּאָה. בְּשֵׁר בְּהֵמָה טְמֵאָה בְּחֵלֶב בְּהֵמָה טְהוֹרָה, מִתֵּר לְבַשֵּׁל וּמִתֵּר בְּהִנָּאָה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, חֲיָה וְעוֹף אֵינָם מִן הַתּוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר, לֹא תִבְשֵׁל גְּדֵי בְּחֵלֶב אֱמוֹ, שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים, פָּרִט לְחִיָּה וְלְעוֹף וְלִבְהֵמָה טְמֵאָה. רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי אוֹמֵר, נֶאֱמַר (דברים יד), לֹא תֹאכְלוּ כָל נְבֵלָה, וְנֶאֱמַר (שם), לֹא תִבְשֵׁל גְּדֵי בְּחֵלֶב אֱמוֹ, אֶת שְׂאֵסוֹר מִשּׁוּם נְבֵלָה, אָסוּר לְבַשֵּׁל בְּחֵלֶב. עוֹף, שְׂאֵסוֹר מִשּׁוּם נְבֵלָה, יִכּוֹל יִהְיֶה אָסוּר לְבַשֵּׁל בְּחֵלֶב, תִּלְמוּד לֹאֵר בְּחֵלֶב אֱמוֹ, יֵצֵא עוֹף, שְׂאִין לוֹ חֵלֶב אִם:

רע"ב – (7) מותר לבשל ומותר בהנאה – גבי איסור בשר בחלב, וחד מנייהו להוויא את הטמאה, שאם בשל בשר בהמה טמאה לחין זו משום בשר בחלב. לתתא גדי כתיבי

חק לישראל – פרשת במדבר יום ה'

נבילה – ונאמר באותו פסוק עלמנו לא תזשל גדי בחלב אמו, למשמע, כל שנוהג בו איסור נבילה, יש בו משום זכר בחלב. ואיכא זין ר' יוסי הגלילי וזין ר' עקיבא, דר' יוסי הגלילי סבר, חיה לאורייתא, לכל שהוא אסור משום נבילה, יש בו משום זכר בחלב, חוץ מן העוף שאין לו חלב אס. ור' עקיבא סבר, חיה לאו לאורייתא. אי נמי, עוף מדרבנן איכא בינייהו, ר' עקיבא דפריש אינו מן התורה, משמע, הוא מדרבנן יש בו איסור. אבל ר' יוסי הגלילי ללא פריש האי ליטנא, שרי ליה לגמרי. והלכה כר' עקיבא:

(ה) קיבת נכרי ושל נבלה, הרי זו אסורה. המעמיד בעור של קבה בשדה, אם יש בנותן טעם, הרי זו אסורה. בשדה שינקה מן הטרפה, קבתה אסורה. טרפה שינקה מן השדה, קבתה מתרת, מפני שפגום במיעיה:

שבתוך הקיבה, אסיקנא לית זב איסור כלל, דפירשא בעלמא היא. כן כתב רמב"ם. אבל רש"י כתב, וחלב הנמלא קרוש בעור הקיבה שמולחין אותו בעורה, אני הייתי נוהג היתר עד הגה ובלבד שלא יתנו זה חלב אחר, וטועה הייתי בכך, שהייתי סובר מדאמרין במסכת עבודה זרה (דף כט) גבי קיבת עולה, כהן שדעתו יפה גומעה חיה, שמע מינה פירשא בעלמא היא ולא מיתסרא, ולא היא, חלב גמור הוא מדתנן במתניתין כשרה שינקה מן הטריפה קיבה אסורה, שמע מינה חלב הוא. וקיבת עולה דשריא, משום ללא גופה הוא אלא שינקתו מאמו והוי ליה כנוס בתוך מעיה כנתון בקערה ומותר:

אפילו בחלב בהמה טהורה, מותר, ובאכילה מיהא אסור משום זכר טמא. וכן נמי תלתא בחלב אמו כתיבי, וחד מנייהו למעוטי חלב טמאה. ואפילו הבשר טהור: פרט לחיה ולעוף ולבהמה טמאה – גדי, פרט לעוף שאינו בהמה. גדי, פרט לחיה, דאע"ג דחיה בכלל בהמה, אחא קרא יתירה ואפקיה. גדי, ולא בהמה טמאה, ונפקא לן מדכתיב (בראשית כז) ואת עורות גדי העזים, וישלח יהודה את גדי העזים (שם לח) (טו), כאן פירש לך הכתוב דגדי זה מעזים הוא, הא אס לא פירש, יש במשמע אף שאר בהמה, מדאכטריך ביה לפרושי: נאמר לא תאכלו כל

רע"ב – (ה) קיבה – חלה הקרוש שבתוך הקיבה: נכרי ושל נבלה – הכי קאמר, שחיטת נכרי שהיא נבילה, הרי זו אסורה: המעמיד – חלב: בעור של קיבה – שהוא זכר: אם יש בו – ליתן טעם בחלב, הרי זו אסורה. ואם לאו, מותרת. ואע"פ שהוא מעמיד, הואיל והעור עלמנו של היתר הוא ואין איסורו אלא מחמת דבר אחר שנתערב בו, לא אמרינן בהאי הכל הולך אחר המעמיד. אבל אם המעמיד הגדינה בעור קיבה של נבילה, אפילו אין בו ליתן טעם בחלב, אסור, מפני המעמיד שאסור ואיסורו מחמת עלמנו. ולפיכך אסרו גבינות הנכרים מפני שמעמידין אותם בעור קיבה של נבילה. אבל הקיבה עלמה דהיינו החלב הקרוש

(ו) חמור בחלב מבידום, וחמור בידם מביחלב. חמור בחלב מועלין בו, וחיבין עליו משום פגול ונותר וטמא. מה שאין בן בידם. וחמור בידם, שהידם נוהג בבהמה וחייה ועוף, בין טמאים ובין טהורים, וחלב אינו נוהג אלא בבהמה טהורה בלבד:

דקדשי ה' קרינן ביה לעינן מעילה: וטמא – אם אכלו בטומאת הגוף חייב שתי חטאות, אחת משום חלב ואחת משום טומאת הגוף: מה שאין כן דם – לגבי דם כתיב (שם ז) על המזבח לכפר, לכפרה נתתיו ולא שיהא

רע"ב – (ו) שהחלב מועלין בו – ואפילו קדשים קלים שהן ממון בעלים ואין בהן מעילה בחייהן, יש מעילה באימוריהן לאחר שנזרק דמן, דכתיב גבי קדשים קלים (ויקרא ג) כל חלב לה, ולהכי כתיב בהו לה' למימר

חק לישראל – פרשת במדבר יום ה'

ניחות, חלו יש צהן משום פגול. חצל דם
 דהוא גופיה מחיר הוא, אין חייבין עליו משום
 פגול, ומשום נותר וטמא נמי אין צו, דכתיב
 דם חרי מיעוטי, הוא ולכס, חד למעוטי
 מנותר וחד למעוטי מטומאה: חלא צבהמה
 טהורה – דכתיב (שס) מן הצבהמה אשר יקריב
 ממנה:

קרוי שלי למעול צו, שאינו עומד חלא לכפר
 בצבילכס. ומשום פגול אין צו, דכל שדבר
 אחר מחיר אותו כגון צקר קדשים שהדם
 מחירו לכהנים צזיקתו, וכגון עולה שדמה
 מחירה למזבח, לחס לח נזרק דמה אין
 אצריה נקטרים, דכתיב (שס) וזרק הכהן את
 הדם על מזבח ה', והדר והקטיר החלב לריח

גמרא – חולין דף קה' ע"א

אמר רב חסדא אכל בשר אסור לאכול גבינה גבינה מותר לאכול בשר
 אלא כמה ישהה בין גבינה לבשר א"ל ולא כלום גופא אמר רב חסדא אכל
 בשר אסור לאכול גבינה מותר לאכול בשר אמר ליה רב אחא בר
 יוסף לרב חסדא בשר שבין השיניים מהו קרי עליה הבשר עודנו בין שיניהם
 אמר מר עוקבא אנא להא מלתא חלא בר חמרא לגבי אבא דאילו אבא כי
 הוה אכיל בשרא האידנא לא הוה אכל גבינה עד למחר עד השתא ואילו
 אנא בהא סעודתא הוא דלא אכילנא לסעודתא אחרייתא אכילנא אמר
 שמואל אנא להא מלתא חלא בר חמרא לגבי אבא דאילו אבא הוה סייך
 נכסיה תרי זמני ביומא ואנא לא סיירנא אלא חדא זימנא שמואל לטעמיה
 דאמר שמואל מאן דסייר נכסיה כל יומא משכח אסתירא אביי הוה סייך
 נכסיה כל יומא ויומא יומא חד פגע באריסיה דדרי פתכא דאופי אמר ליה
 הני להיכא אמר ליה לבי מר אמר ליה כבר קדמוך רבנן רב אסי הוה סייך
 נכסיה כל יומא אמר היכא נינהו כל הני אסתירי דמר שמואל יומא חד
 חזא צינורא דבדקא בארעיה שקליה לגלימיה כרכיה אותביה בגוה רמא
 קלא אתו אינשי סכרוה אשכחתינהו לכולהו איסתרי דמר שמואל:

רש"י על הגמרא

איסתירא – מולא סלע מפני שמתקנס בכל
 הכריך: פתכא דאופי – משוי עלים שהיה
 גונבו: קדמוך – שאמרו שיהא חדם רואה
 נכסיו בכל יום ויראה מה יעשה: לנורא
 דדקא – המיס יולאין חוץ לגדותיהן וצאין
 לשטוף פירותיו דרך פחת שצפת האמה:
 רמא קלא – הריס קול וכוונת:

אסור לאכול גבינה – משום דצקר מולא
 שומן והוא נדבק צפה ומאריך בטעמו: צקר
 שבין השיניים – מי חשיב צקר חלא לאכול
 גבינה עמו עד שיטלנו: הצקר עודנו – חלמא
 מיקרי צקר: חנא להא מילתא חלא בר
 חמרא – לדבר זה אני גרוע מאצבי כחומץ בן
 יין: למחר כי השתא – מעת לעת: סייך –
 הולך ורואה קרקעותיו מה הן לריכות: משכח

חק לישראל – פרשת במדבר יום ה'

זוהר – נשא דף קמז' ע"א

תאנא, אמר רבי יוסי, בשעתא דכהנא פריס ידוי, אסיר ליה לעמא לאסתפללא ביה, משום דשכינתא שריא בידוי. אמר רבי יצחק, אי הכי, בין דלא חמאן מה אכפת להו, דהא פתיב (שמות לג) פי לא יראני האדם וחי, בחייהון לא חמאן, אבל במיתתהון חמאן. אמר ליה, משום דשמא קדישא רמיזא באצבעו דידוי, ובעי בר נש לדחלא, אף על גב דלא חמאן שכינתא, לא בעאן לאסתפללא בידיהו דכהני, בגין דלא ישתכחון עמא חציפאן לגבי שכינתא:

תאנא, בהדיא שעתא דכהנא פריס ידוי, צריכין עמא למיתב בדחילו, באימתא, ולינדע דהדיא שעתא, עידן רעותא אשתכח בכלהו עלמין, ומתברך עלאין ותתאין, ולית דינא בכלהו. והוא שעתא, דאתגלי סתימא עתיקא דעתיקין בזעיר אנפין ואשתכח שלמא בכלא:

אמר רבי שמעון, בהני תלת קראי (דף קמ"ז ע"ב) רישיהון יו"ד יו"ד יו"ד, י"ב רבך י"א י"א. בלהו לאחזאה מהימנותא שלימא. ולא תברכא מעתיקא מאן דאצטרף. יו"ד יו"ד יו"ד, לא תברכא זעיר אנפין מעתיקא דכלא. ובגין כך יברכך יי לעילא, וישמרך הוא לתתא, וכן בלהו:

ותאני תנא קמיה דרבי שמעון, האי מאן דמצער בחלמיה, ליתי בשעתא דכהני פריס ידיהו, ולימא רבונו של עולם אני שלף וחלומותי שלף וכו'. אמאי. משום דהדיא שעתא אשתכחו רחמי בעלמין בלהו, ומאן דיבעי עלותיה בצעריה, אתהפך ליה דינא לרחמי:

הלכה – הרמב"ם הלכות תפילה פרק ז'

(יד) חייב אדם לברך מאה ברכות בין היום והלילה ומה הן מאה ברכות אלו כ"ג ברכות שמנינו בפרק זה ושבע ברכות של קריאת שמע של שחרית וערבית לפניו ולאחריה וכשמתעטף בציצית מברך ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להתעטף בציצית וכשלוש תפילין מברך ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להניח תפילין ושלוש תפלות שבכל תפלה מהן שמנה עשרה ברכות הרי שמונים ושש ברכות וכשהוא אוכל שתי סעודות של יום והלילה מברך ארבע עשרה ברכות שבע בכל סעודה אחת כשיטול ידיו תחלה ועל המזון אחת בתחלה ושלוש בסוף ועל היין לפניו ולאחריו הרי שבע ברכות הרי מאה ברכות בין הכל:

(טו) בזמן הזה שתקנו ברכת האפיקורוסין בתפלה והוסיפו הטוב והמטיב בברכת המזון נמצאו חמש ברכות יתירות בשבתות וימים טובים שהתפלה שבע ברכות וכן אם לא נתחייב בשאר הימים בכל הברכות האלו כגון שלא ישן כל הלילה ולא התיר חגורו ולא נכנס לבית הכסא וכיוצא באלו צריך להשלים מאה ברכות מן הפירות:

(טז) כיצד אוכל מעט ירק ומברך לפניו ולאחריו וחוזר ואוכל מעט מפרי זה ומברך לפניו ולאחריו ומונה כל הברכות עד שמשלים מאה בכל יום:

חק לישראל – פרשת במדבר יום ה'

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה בת שמואלה,
דניאלה פורטונה בת רזל, צדיקה בת שרה ז"ל.